

ning er absolut vist er, at det sidste Punktum om Lettelse for Smaafolk ved en Toldrevision er ikke blot lige saa grundig forladt, som Fordringen om Stattelettelse i Almindelighed, men er i Forslaget blevet lige til det modsatte. Det er fremhævet, at Suktertolden tynger mest paa de velhavende efter Veløbets Størrelse, og at Alskatten tynger mest nedad efter Veløbets Størrelse. Det er ogsaa min Betragtning. Drage vi en Linje gennem Samsundsfamilierne, og ville vi sige, at de, der ere under Linjen ere gennemsnitlig de ubemidlede, og at de, der ere over Linjen, ere gennemsnitlig de bemidlede, saa ville efter mit Skøn de 4 Millioner af Skatten paa Sukker komme over Linjen og de 2 Millioner komme under Linjen, og lade vi Linjen staa, naar vi skulle maale Alskatten, saa er det min Mening, at kun 2 Millioner af Alskatten komme over Linjen, men 4 Millioner under den. Slutningen heraf er altsaa, at der kommer en forøget Byrde af 2 Millioner paa Smaafolk ved dette Lovforslag. Der skal vor Kærlighed til Lettelsen af Byrder paa Smaafolk ud! (Modsigelse af N. Sørensen.) Jeg taler her, som jeg søler mig overbevist, heldigvis ikke, som det ærede Medlem tror. Al denne Tale om Lettelse for Smaafolk og en retfærdig Stattefordeling har jeg rigtignok hørt mere og mindre blive fremsat af alle Partier og Klasser de hundrede og atter hundrede Gange. Derimod har jeg ikke hørt ret mange gaa i Slden for Suktertoldens Afstæfelse. De, der ville gøre det, maa være nye Medlemmer, som endnu ikke have gennemtænkt, hvad det vil sige at afstæffe Suktertolden. Det vil nemlig sige saa meget, at vi kunne ikke saa bethdeligere og langt vigtigere Formaal fremmede paa Toldlovgivningens Omraade, naar denne særlige Statteafgift ophæves, og Unseligheden deraf have vi dog anset for en saadan Retfærdighed og Billighed, synes jeg og støttende os paa saadanne Grunde fra alle Sider, at det er mig i høj Grad forbavsende, at nu, efter at Toldbeløbet er steget til omtrent det dobbelte af, hvad det var, da vi begyndte paa at skulle reformere Toldlovgivningen, mod nu, da maa staa i Begreb med at forlade det Hele. Overfor just dette Ministerium, skulle vi ikke blot gaa bort fra Spørgsmaalet om Stattelettelsen i Almindelighed, men ogsaa tilside sætte Spørgsmaalet om Lettelse for Smaafolk i Særdeleshed ved en Toldrevision, tilside sætte det i den Grad, at vi vende det lige paa Hovedet. Det er det, der vil ske ved Lovforslagets Vedtagelse, idet vi ej blot ikke vilde lette Smaafolk, men, gennemsnitlig taget, lægge 2 Millioner paa dem. — Der har været fremsat forskellige

Tal om Sukkerforbrugets Størrelse, og naar man gaar ud fra, at der mangler fuldstændig en Statistikk om disse Forhold, saa er det naturligt, at man kan strides om Tallene. Jeg tror, at Forbruget nedenfor den af mig nævnte Linje maa sættes ikke lidet højere, end det blev udtalt forleden, men til disse maa ogsaa Sukkerforbruget over Linjen sættes meget højere, og jeg tror derfor, at ej blot vil Forslaget give dem over Linjen i Gennemsnit 24 Kr., men mange af dem ville tjene mange Gange 24 Kr. Det er Princippet for dette Lovforslag. Man ender som sagt det tredje Nummer med at vende al sin Tale om at hjælpe Smaafolk ved en Toldrevision lige paa Hovedet. Saa siger man: Men vi skulle nok saa sætte til at glide i Fald, vi saa alle Landarbejderne rustede mod Købstadsarbejderne, paa hvem Alskatten vil komme til at hvile; dertil svarer jeg og siger Dem, De ville gøre Fiasko mine Herrer med den smukke Fremgangsmaade, som de tro at kunne bruge. De saa ikke lagt Skatten paa Arbejderne i Købstæderne ved Hjælp af deres ligestillede Medborgere paa Landet — nu er Det jo heller ikke ualmindeligt paa Landet — hvilke absolut ikke tjene noget af Betydning ved denne Lov, hvorefter det er øjensynligt, at de velhavende Familier tjene meget væsentligt. Det er en Kapitalistlov, der har det ærede Medlem fra Ringsted (S. R. Lauridsen) Ret, en Lov for de velhavende, som de maa slukke sig om Munden efter, ligesom alle skulle slukke sig om Munden efter det Sultetøj, man endnu ikke har faaet. Hertil indvendes ibl. a., at man der ved bekræfter det, hvad Højre altid har sagt, at Tolden hviler hovedsagelig paa de mere velstillede. Denne Indvending gælder ikke; der ligger ikke en eneste Løddels Fravigelse fra; hvad vi derom altid have sagt. Vi have sagt, at saa godt som enhver Toldafgift, med Undtagelse af Told paa groft Jodtøj, Kræszuld til Klæder, som koste pr. Bund lige saa meget som fineste Klæder, og den Slags Ting, simpelt Stentøj og alle de Ting, man her har pegt paa, Al o. s. v. med disse Undtagelser altsaa falde efter Veløbets Størrelse den største Del paa de mere velhavende. Af almene Forbrugsartikler, som Sukker — Kaffe ikke saa meget — der bruges gennem de forskellige Samsundslag, bruge selvfølgelig de mere velhavende Familier mest pr. Familie, og vilde altsaa saa størst Lettelse hvis Tolden ophævedes. Men denne Sandhed bekræfter ingenlunde, hvad vi med Rette altid have hævdet, at alle indirekte Forbrugsskatter (Lüksustolden undtagen) hviler forholdsvis tungere paa Smaamanden, det vil sige i Forhold til hans Evne, thi naar